

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

*Τῇ εὐγενεῖ Κυρίᾳ Λουκίᾳ Δ. Ρίξου εἰς τὸν
θάνατον τῆς πολυθρηνητοῦ αὐτῆς ἀδελφῆς
ΜΑΡΙΑΣ Κ. ΣΟΥΤΣΟΥ.*

Κί ἐκείνη λοιπὸν ἄγγελος
Τοῦ παραδείσου ἦτο
Παρθένος διαλεγμένη ;
Κί ἐπέταξεν ἐπὶ τῆς γῆς
Με τὴν δροσούλα τῆς αὐγῆς
Ροδοστεφανωμένη ;

Μόλις τὸ ἔδαφος τῆς γῆς
Ἐπάτησ' ἡ Μαρία
Καὶ τ' ἄνω ἀτενίζει !
Καὶ μὲ μαργαριτῶν κρουνούς
Τὸ ἄπειρον ! τοῦ Οὐρανοῦ,
Ποθεὶ καὶ λαχταρίζει !

Μαζύ μας μείνε μίαν αὐγὴν,
Κόρη ἀγνή κι ὠραία,
Ἡ γῆ μας δὲν σ' ἀρέσει ;
Ἰδέ ! ὁ κόσμος ἔρχεται,
Καὶ μῦρα καὶ λατρείας.
Στοὺς πόδας σου νὰ θέσῃ.

Καὶ ἡ νεᾶνις ὀλονὲν
Τὰ ἄνω ἀτενίζει
Μὲ δακρυσμένον ὄμμα !
Κί' ἀγγέλους δυὸ πού πέταξαν
Μακράν τῆς λαχταρίζει
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα !

Ἰδέ τους ! χρυσοπτέρυγες
Καὶ ἱλαροὶ πετῶσι
Στὰ ὕψη τῶν αἰθέρων !
Ἐσέ, Μαρία, καρτεροῦν,
Καὶ μὲ στεφάνους σὲ καλοῦν
Στὸ δῶμα τῶν ἀστέρων !

Κί' ἡ κόρη μόλις πρόφθασε
Τὸ ὄστατόν τῆς βλέμμα
Ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ρίψῃ !
Τὸ ἄλλο ἔσρεψεν ἐκεῖ ! ...
Καὶ μ' ἐν μειδιάμα γλυκῷ
Ἐπέταξε στὰ ὕψη !
Πάτραι, 6 Φεβρουαρίου 1884.
Παυλίνα Βορρέλλη.

ΗΘΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΕΡΩΣ.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἔρωτος ἀναπτύσσονται
ἅπαντα τὰ φυσικὰ φίλτρα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Τότε ἡ ἀθωότης, ἡ ἀπλότης, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ αἰ-
δώς, ἡ γενναιότης, ὁ ἡρωϊσμός, ἡ ἱερὰ πίστις, ἡ
συμπάθεια ἐκφράζονται ὡς ἀνέκφραστοι χάριτες,
εἰς ὅλα τὰ σχήματα καὶ τὰ χαρακτηριστικά τῶν
δυὸ νέων ἐραστῶν. Ὁ ἔρως εἰς τὰς καθαρὰς ψυχὰς
λαμβάνει ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς θρησκείας
καὶ τῆς ἀρετῆς. Φεύγουσι τὰς θορυβώδεις τῶν πό-
λεων συναναστροφάς, τὰς διεφθαρμένας τῆς φιλο-
δοξίας ὁδοὺς καὶ ἀναζητοῦν εἰς τοὺς πλέον μονή-
ρεις τόπους ἀγροτικόν τινα βαθμὸν, ὅπου νὰ δυ-
νηθῶσι νὰ ὁμώσωσι τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην των.
Αἱ πηγαί, τὰ δάση, ἡ ἐμφάνισις τῆς αὐγῆς, οἱ
ἀστερισμοὶ τῆς νυκτός, δέχονται ἀλληλοδιαδόχως
τοὺς ὅρκους των. Πολλάκις χανόμενοι ἐντὸς θρη-
σκευτικῆς τινος μέθης, ἐκλαμβάνουσιν ἀλλήλους
ὡς θεοτήτας. Πᾶσα ἐρωμένη ὑπῆρξεν εἰκὼν, πᾶς
ἐραστὴς ὑπῆρξεν εἰδωλολάτρης. Τὸ χόρτον τὸ ὀ-
ποῖον ὑπὸ τοὺς πόδας πατοῦσι, ὁ ἄῃρ τὸν ὀ-
ποῖον ἀναπνεύουσιν, αἱ σκιαὶ ὅπου ἐπαναπαύονται,
φαίνονται εἰς αὐτοὺς ἀφιερωμένα διὰ τὴν ἀτμο-
σφαῖραν των. Δὲν βλέπουσιν εἰς τὸν κόσμον ἄλλην
εὐτυχίαν εἰμὴ τὸ νὰ συζῶσι καὶ τὸ νὰ συναποθά-
νωσι, ἢ μᾶλλον δὲν βλέπουσι ποσῶς τὸν θάνατον.
Ὁ ἔρως τοὺς μεταφέρει εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας,
καὶ ὁ θάνατος δὲν φαίνεται εἰς αὐτοὺς εἰμὴ τὸ μέ-
σον τῆς αἰωνίας ἐνώσεώς των. Ἀλλ' ἐὰν ἐμπόδιόν τι
μέλλῃ νὰ τοὺς ἀποχωρίσῃ, οὔτε αἰ ἐλπίδες τῆς τύχης,
οὔτε αἱ γλυκύτατες τῆς φιλίας δύνανται νὰ τοὺς πα-
ραμυθώσωσιν, ἡ ψυχὴ τῶν ἄπτεται τοῦ οὐρανοῦ, τὸ
σῶμά των τήκεται ἐπὶ τῆς γῆς. Πολὺν χρόνον μετὰ
τὴν ἀποχώρησίν των, ὅταν τὸ ψυχρὸν γῆρας πα-
γώσῃ τὰς αἰσθήσεις των, ὅταν μυρία καταβρω-
τικαὶ ὀδύνηαι καταστήσωσιν αὐτοὺς ἀπαθεῖς, ἡ
καρδίᾳ πάλαι ἀκόμη εἰς τὴν θέαν τοῦ τάφου, τοῦ
περικλείοντος τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποῖον ἠγά-
πησαν. Ἄν ἐγκατέλειπον αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον, ἐλ-
πίζουσι νὰ τὸ ἴδωσιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Αἱ οὐράνιαι αὗται συγκινήσεις δὲν δύνανται νὰ
ῥῆναι ἀποτελέσματα ζωϊκῆς ἐνεργείας, προέρχονται
ἐκ τῶν γονητικῶν τῆς ἀρετῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος
τῶν θείων ιδιοτήτων τῆς, εἰς τὰς ὁποίας χρεω-
στεῖ τόσῃ ἐνεργείαν. Ἡ κακία αὐτὴ ἀναγκάζεται,
διὰ νὰ ἀρέσκῃ, νὰ δανεῖζεται τὰ χαρακτηριστικά
καὶ τὴν διάλεκτον αὐτῆς.

Οὕτως ἡ ὠραιότης γεννᾶται ἐκ τῆς ἀρετῆς, καὶ
ἡ δυσμορφία ἐκ τῆς κακίας, καὶ τὰ χαρακτηρη-
στικά ταῦτα ἐντυπῶνται συχνάκις ἀπὸ τῆς τρυφε-
ρωτέρας ἡλικίας διὰ τῆς ἀγωγῆς. Δυνατὰ τις ἐνταῦ-
θα νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὠραιοὶ καὶ ὀ-
μως κακοὶ, καὶ ἐξ ἐναντίας ἄσχημοι καὶ ὁμως ἐνά-
ρετοι, καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶναι παραδείγ-
ματα διαβόητα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἀλλ' ὁ Σω-
κράτης ὑπῆρξε δυστυχὴς καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν
φυσιογνωμία λαμβάνει τὰ ἀρχικὰ χαρακτηριστικά
τῆς, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μέχρι τῆς δεκαεπταετοῦς
ἡλικίας. Ἐγενήθη πτωχός· ὁ πατὴρ του ἤθελε νὰ
τὸν ἀναγκάσῃ πρὸς μάθησιν τῆς γλυπτικῆς μὲ ὀ-
λην τὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστρεφὴν του. Ἐμελεῖν

ὅμως τὸ μνητεῖον νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν πατρικὴν τυρηνίαν.

Διὰ τὸν εὐτυχὴ Ἀλκιβιάδην, γεννηθέντα ἐν τῷ τῶν κόλπων τῆς εὐτυχίας, τὰ μαθήματα τοῦ Σωκράτους καὶ ὁ ἔρος τῶν συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν τοῦ ἀνέπτυσζαν ἐν αὐτῷ συγχρόνως τὴν ὡραιότητα καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· ἀλλὰ περυσυρθείς τέλος εἰς τὴν διαφθορὰν διὰ τῆς κακῆς συναναστροφῆς, δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὸν πλέον εἰμὴ ἡ φυσιογνωμία τῆς ἀρετῆς. Ὅποιονδήποτε θελκτικόν καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς ὀψείας των, πάντοτε ὅμως διακρίνει τις τὴν ἀσχημίαν τῆς κακίας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὠραίων ἀνθρώπων τῶν κατασταθέντων κακῶν· ἀνακαλύπτει τις μὲ ὅλον τὸ μειδιάματόν δόλιόν τι καὶ ἄπιστον. Ἡ ἀνωμαλία αὐτῇ καταφαίνεται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν των. Τὸ πᾶν μεταμορφοῦται ἐν αὐτοῖς εἰς τὸ πρόσωπόν των. Θέλομεν παρατηρήσαι ἀκόμη ὅτι ἄπσαι αἱ μορφαὶ τῶν ὀργανικῶν ὄντων ἐκφράζουσιν αἰσθήματα νοερά, ὅχι μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τὴν φύσιν σπουδάζοντος ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τῶν ζώων, ἅτινα φωτίζονται διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ των, οὕτως εἴπειν, ἐπὶ τῶν διακρίσεων τούτων, τῶν ὁποίων αἱ πλείσται εἰσὶ δι' ἡμᾶς σκοτειναί. Οὕτω, π. χ. ἕκαστον ζῶον ἔχει γνωρίσματα ἐκφράζοντα τὸν χαρακτήρα του. Εἰς τοὺς σπινθηροβόλους καὶ ἀνησύχους τῆς Τίγριδος ὀφθαλμοὺς διακρίνει τις τὴν δολιότητα καὶ ἄπιστίαν. Ἡ λαίμαργία τοῦ χοίρου καταφαίνεται διὰ τῆς χαμερπείας τῆς στάσεως καὶ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς του πρὸς τὴν γῆν. Ἄπαντα τὰ ζῶα γνωρίζουσι πολὺ καλὰ ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρας τούτους, διότι οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἰσι γενικοί. Παραδείγματος χάριν, ἂν ἡ ἐλαχίστη διαφορά ὑπάρχῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὀλίγον προσεκτικοῦ ἀνθρώπου, μεταξὺ ἀλώπεκος καὶ κυνός, μία ὄρνις ὅμως πολὺ καλὰ διακρίνει αὐτούς. Μετὰ φρίκην θέλει ἰδεῖ ἐκείνην καὶ ἀφόβως θέλει πλησιάσαι τούτον. Παρατηρητέον προσέτι ὅτι ἕκαστον ζῶον δεικνύει διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐπικρατοῦν τι ἐν αὐτῷ πάθος, οἷον τὴν σκληρότητα, τὴν ἡδυπάθειαν, τὸν δόλον, τὴν εὐθείαν. Μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ διὰ τῶν κακιῶν τῆς κοινωνίας διαφθαρείς, φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου του τύπον θείας καταγωγῆς. Πᾶσα ὡραιότης ἐκφράζει καὶ ἀρετὴν τινα, αὕτη τὴν ἀθωότητα, ἐκείνη τὴν ἀπλότητα, ἡ ἄλλη τὸ γενναῖον, τὴν αἰδῶ, τὸν ἡρωισμόν.

Ἀλλὰ τὰ μεγαλίστερα ἀποτελέσματα τοῦ ἔρωτος δὲν γεννῶνται ἀπολύτως ἐκ τῆς ὡραιότητος· παράγονται, ὡς εἴπομεν ἤδη, διὰ τῆς συγχωνεύσεως ἀντιθέτων αἰσθημάτων, καθὼς καὶ τὸ μῖσος γεννᾶται συχνάκις ἐκ τῆς συγκρούσεως ὁμοίων αἰσθημάτων. Ἰδοὺ διατὶ δὲν ὑπάρχει θελκτικώτερον αἰσθημα, εἰμὴ τὸ νὰ εὖρωμεν φίλον ὃν ἐνορίζομεν ἐχθρὸν, καὶ πάλιν δὲν ὑπάρχει τι αἰσθητότερον εἰμὴ νὰ ἀγνωρίσωμεν ἐχθρὸν ὃν ἐπιστεύομεν φίλον. Ταῦτα εἰσὶν ἁρμονικὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια καθιστῶσι συχνάκις πρόσκαιρόν τινα ἐκ-

δούλευσιν αἰσθητικωτέρων μακρῶν εὐεργεσιῶν, καὶ στιγμιαίαν ὕβριν ἀπεχθεστέρων ἀδιακόπου ἐχθρας, ἐπειδὴ κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν ἀντίθετα αἰσθήματα συνεννοῦνται, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν συννηωμένα αἰσθήματα συγκρούονται. Ἐκ τούτου προέρχεται ὅτι ἐν μόνον σφάλμα ἐν τῷ μέσῳ ἀγαθῶν πράξεων ἀγαθοῦ ἀνθρώπου μᾶς φαίνεται δυσ-ἀρεστότερον ἢ ὅλαι αἱ κακίαι ἀτάκτου τινὸς ἄλλου ἐν ᾧ ἀναφαίνεται ἀρετὴ τις, διότι ἕνεκα τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀντιθέσεων, αἱ δύο ἐκείναι ἰδιότητες παράγουσι πλειοτέροντι, καὶ ἐπικρατοῦσι τῶν ἄλλων εἰς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας.

Αἱ ἁρμονίαι αὗται κτῶνται πλειοτέρας ἐνεργείας διὰ τῶν ἐλαχίστων διαφορῶν, αἵτινες τὰς ἀποχρίζουσι, διὰ τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες τὰς ἀπεικονίζουσι, καὶ δι' ἄλλων στοιχειωδῶν νόμων περὶ ὧν ἐλαλήσαμεν. Ἀλλ' ὅτε συνεννοῦνται συγχρόνως καὶ ἠθικὰ αἰσθήματα τῶν ὁποίων δίδομεν ἐνταῦθα μικρὰν περιγραφὴν, τότε παράγονται ἐξαισία ἀποτελέσματα. Οὕτω λ. χ. ἁρμονία τις καθίσταται τρόπον τινὰ οὐράνιος ὅταν ἐμπερικλείῃ ἀπόκρυφόν τι δεικνύον θαυμάσιόν τι καὶ θεῖον. Διατρέχων ποτὲ ἀρχαίαν τινὰ χαλκογραφίαν εἰκο-νίζουσαν τὸν Ἄδωνιν γλυκυθίμως ἐξ αὐτῆς διέεθην. Ἡ Ἀφροδίτη ἀπάσασα ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα τὸν Ἄδωνιν, ἀνέτρεφεν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἄρτεμις ἤθελε νὰ τὸν ἀναλάβῃ ἐπειδὴ ἦτον τέκνον μιᾶς τῶν νυμφῶν της. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν ὅτε ἡ Ἀφροδίτη καταβάσασα ἀπὸ τοῦ ὑπὸ περιστέρων συρομένου ἄρματός της, ἐπεριπάτει μετὰ τῶν δύο ἐκείνων παιδίων εἰς κοιλάδα τινὰ τῶν Κυθήρων, ἡ Ἄρτεμις ἐπὶ κεφαλῇ τῶν νυμφῶν της ἐνέδρευεν ἐν τῷ ἐνὸς δάσους ὅθεν ἔμελλε νὰ περάσῃ· ἡ Ἀφροδίτη βλέπουσα τὴν ἐχθρὰν κατ' αὐτῆς ἐρχομένην καὶ μὴ δυναμένη οὔτε νὰ φύγῃ οὔτε ν' ἀντισταθῇ, ἐσκέφθη παραχρῆμα νὰ πτερώσῃ τὸν Ἄδωνιν, καὶ παρουσιάσασα αὐτὸν μετὰ τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν Ἄρτεμιν, εἶπεν εἰς αὐτὴν νὰ λάβῃ ἐκείνους δύο παιδίους, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι τῇ ἀνήκει. Ἀμφότερα ἦσαν ὠραία, ἀμφότερα τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἀμφότερα πτερωτά. Ἡ κυνηγέτις Θεὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκλέξῃ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ παρήτησε τὸν Ἄδωνιν φοβουμένη μὴ λάβῃ τὸν ἔρωτα.

Ὑπάρχουσι πλείσται περιπαθεῖς καλλοναὶ εἰς τὸν μῦθον τούτον· διηγῆθην αὐτὸν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Ἰ. Ἰ. Ρουσσώ εἰς τὸν ὅποιον ἐπροξένησε τὴν μεγαλίστην εὐχαρίστησιν. « Οὐδὲν μὲ ἀρέσκει τόσον, » εἶπεν, « ὅσον ὠραία εἰκὼν ἐγκλείουσα ἠθικὸν αἶσθημα. » Εὐρίσκόμεθα τότε εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Neuhlli, πλησίον ἄλσους τινὸς ὅθεν ἐβλέπαμεν συμπλεγμα ἔρωτος καὶ φιλίας, νεανίαν καὶ νεάνιδα δεκαπέντε ἢ δεκαεξ ἑτῶν, οἵτινες ἐνηγκαλίζοντο ἀσπαζόμενοι.

« Εἰς ταύτην τὴν θεάν, μοι εἶπε, παρέστησαν αἰσχροὶ εἰκὼνα μετὰ θελκτικὴν ἰδέαν. » Οὐδὲν εἶναι πλέον εὐχάριστον ἢ ἡ παράστασις αὐτῶν εἰς

τὴν φυσικὴν τῶν κατάστασιν· ἡ φιλία περιστά-
νομένη ὡς μεγάλη κόρη θωπεύουσα τὸν ἔρωτα.

Δύναται τις λοιπὸν νὰ ἴδῃ εἰς τὰ ἀλληγο-
ρικὰ ταῦτα πρόσωπα τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τῆς Ἀρ-
τέμιδος καὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας, ὅτι ὑπάρ-
χουσιν ἐν ἡμῖν δύο διακεκριμέναι δυνάμεις τῶν
ὁποίων αἱ ἀρμονίαι ὑφίστανται τὴν ψυχὴν, ὅταν ἡ φυ-
σικὴ εἰκὼν διεγείρῃ ἐν ὑμῖν ἡθικὸν αἶσθημα ὡς
εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα, τὴν ταπεινώνει δὲ
τοῦναντίον ὅταν ἡθικὸν τι αἶσθημα μᾶς κινή-
εἰς φυσικὴν ἀντίληψιν, ὡς εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ
ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας.

Προσέτι πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ ὑπονόησῃ πε-
ρατηρῶν εἰκόνα τινὰ, προσθέτει πλείονας χάριτας
εἰς τὰς ἡθικὰς παραστάσεις, διότι εἶναι σύμφω-
νον μὲ τὴν φύσιν τῆς ψυχῆς, διότι τὴν ἀναγκά-
ζει νὰ διατρέχῃ στάδιον ἰδεῶν εὐρυχωρότερον.
Ταῦτα ἐξάγομεν ἐκ τοῦ μύθου τῆς Ἀηδόνης, προσ-
θέσετε δὲ πληθὺν ἀντιθέσεων, τὰς ὁποίας δὲν
ἔχω εὐκαιρίαν νὰ ἀναλύσω ἡδῇ.

Ὅσον ἡ φυσικὴ εἰκὼν εἶναι ἀπομεμακρυσμένη
ἡμῶν, τόσον τὸ ἡθικὸν αἶσθημα ἔχει πλείοτεραν
ἐντασιν, καὶ ὅσον ἡ πρώτη εἶναι περιωρισμένη τό-
σον τὸ αἶσθημα εἶναι ἐνεργητικώτερον.

Ἰδοὺ ἀναμφιβόλως τί καθιστᾷ τὴν ἀπάτην μας
τόσον βαθεῖαν, ὅταν θρηνῶμεν τὸν θάνατον φίλου.
Ἡ ὁδὸν τότε φέρεται ἀπὸ ἑνα κόσμον εἰς ἄλ-
λον, καὶ ἀπὸ ἀντικειμένου πλήρους θελημάτων
εἰς τὸν τάφον. Ἰδοὺ διατὶ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ
Ἰερειοῦ περικλείει μεγίστην μελαγχολίαν. *Φωνὴ
ἐν Ῥαμᾷ* ἠκούσθη *θρῆνος καὶ κλαυθμὸς πολλός·
Ἡ Ῥαχὴλ* θρηνοῦσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ δὲν
ἠθέλει νὰ παρηγορηθῇ διότι δὲν ὑπῆρχον πλέον.
Ὅλοι αἱ παραμυθίαι τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ
δώσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ναυαγοῦσιν ἀπέναντι τῆς λέ-
ξεως ἐκεῖνης τῆς μητρικῆς ὁδύνης, « *Δὲν ὑπάρ-
χουσι πλέον* ».

Ἡδυνάμην νὰ πολλαπλασιάζω ἐπ' ἄπειρον τὰς
ἀποδείξεις τῶν δύο διεπουσῶν ἡμᾶς δυνάμεων.
Ἰκανὰ εἶπον ἐπὶ ῥοπῇ τῆς ὁποίας τὸ ἐνστικτον
εἶναι τόσον πασιφανές ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπομεν
ὅτι ὑποκειμένα καὶ ἐξαρκώμεθα δι' ἄλλων νόμων
ἢ τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν. Αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν δια-
θέσεις δεικνύουν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, διό-
τι ἐκτείνονται εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις εἰς ἃς
αἰσθάνονται θείας ιδιότητος, ὁποῖαι αἱ ιδιότητες
τοῦ ἀπείρου, καὶ δὲν διατρέβονται εὐχαρίστως ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰμὴ ἐπὶ τῶν θελημάτων τῆς ἀρετῆς καὶ
τῆς ἀθωότητος.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Saint-Pierre.

Α—Ω.

ΤΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ὁ μελοδραματοποιὸς Σκριβὴς ἡγάπα καθ' ὑπερ-
βολὴν τὸ ὠραῖον φύλον καὶ ἰδίως καὶ κατ' ἐξο-
χὴν περικαλλῆ τινὰ ὑποκρίτριαν, ἥτις ὁμῶς ἀν-

θίστατο ἐκτάκτως κατὰ τῶν προσπαθειῶν του.
Ἐρωτόληπτος δὲ αὐτὸς καὶ θαυμάζων, ἐδιπλασία-
ζε — πάντοτε ἀνωφελῶς — τὰς παρακλήσεις
του, καὶ συνειθισμένος νὰ νικᾷ καὶ νὰ θριαμβεύῃ
πανταχοῦ, ἠσθάνετο τὴν φιλοτιμίαν του πληγω-
θεῖσαν. Ματαίως δὲ μετεχειρίσθη τὴν εὐρύοιαν τοῦ
λόγου καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός του· ἡ
σκληρὰ ἦτο ἀπόρθητος.

Ἡμέραν λοιπὸν τινὰ, κεκμηκὼς διὰ τὰς μακρὰς
προσπαθείας, ὁ ποιητὴς μας ἀνυπόμονος πλέον,
εἶπε καθαρὰ εἰς τὴν ὑποκρίτριαν,

— Δὲν εἶσαι γυνή, οὔτε ὑποκρίτρια, εἶσαι ἀ-
πόρθητον φρούριον! Αἱ ἑκατὸν πεντήκοντα κωμω-
δίαι μου, ὅσας μέχρι σήμερον ἔγραψα, δὲν μὲ ἐ-
θασάνισαν τόσον, ὅσον ὁ ἀπεγνωσμένος πρὸς σὲ
ἔρως μου!... Ἐὰν τὰ πράγματά μας δὲν ἀλλά-
ξωσι δρόμον, τὸ πάθος μου θὰ τραπῇ εἰς σπου-
δαιότατον ἔρωτα!... Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω
διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς;...

— Νὰ μὲ νυμφευθῇς, ἀπήντησεν ἀταράχως ἡ
ὑποκρίτρια.

Καὶ ὁ ποιητὴς ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἀκούσας
τὴν ἀνέλπιστον ἀπόκρισιν, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν
κατοικίαν αὐτοῦ, κυριευμένος ὑπὸ ἀληθοῦς θλί-
ψεως.

— Ἡ ζωὴ μου καταντᾷ βάρος ἀφόρητον! ἐψέλ-
λιζε καθ' ἑαυτόν· ἡ ἀρετὴ διώκει πανταχόθεν τὰς
ἡδονάς, ἐὰν δὲ ἡ τιμιότης φθάσῃ μέχρι τῶν γυ-
ναικῶν τοῦ θεάτρου, τετέλεστα!

Καὶ ὁ ἀτυχὴς δραματοποιὸς ἔγραψε πνευμα-
τωδεστάτην κωμωδίαν, ὡς μέσον διαχύσεως.

Ὅλα τὰ θεάτρα τῶν Παρισίων, θέλοντα νὰ ἔ-
χωσι μελοδράμα τι τοῦ εὐφυοῦς ποιητοῦ, τῷ ἔπεμ-
πον πᾶσαν ἐσπέραν πολλὰ εἰσιτήρια, ἅτινα αὐτὸς
μοίραζεν εἰς τοὺς φίλους του.

Ἀλλ' αἱ κυρίαί, αἵτινες ἔχουσι πλείοτερας ἀπαι-
τήσεις, δὲν εὐχαριστοῦντο λαμβάνουσαι τὰ εἰσι-
τήρια, ἀλλ' ἤθελον νὰ τὰς συνοδεύσῃ ὁ ποιητὴς
εἰς τὸ θέατρον.

Αὐτὸς δὲ ἐφάρτετο πάντοτε μετὰ φιλοφροσύνης,
ἀπαιτῶν ἐνίοτε χάριν τινὰ· πρέπουσαν.

Αἱ κυρίαί πάλιν, παρακαλοῦσαι τὸν Σκριβὴν νὰ
τὰς συνοδεύσῃ εἰς τὸ θέατρον, ἐγνώριζον κάλλιστα
ὅτι μίαν ἡμέραν ἔμελλον νὰ πληρώσωσι τὰ εἰσι-
τήρια, ἀλλὰ τοῦτο κατ' ἀλήθειαν δὲν τὰς ἀπέ-
τρεπε τοῦ νὰ ὑποχρεωθῶσι, διὰ τὴν τιμὴν των
βεβελῶς. Μόνον οἱ σύζυγοι ἐπίστευον ὅτι ἐπήγαι-
νον δωρεάν εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐλάτρευον τὸν
Σκριβὴν ὡς πρόνοιάν τινὰ τοῦ οἴκου των.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν τὸ θέατρον τοῦ Ἰπποδρο-
μίου ἀνήγγειλεν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι θὰ παρασταθῇ
μεγαλοπρεπές τι καὶ τεράστιον δράμα, τὰ κατα-
πότια τοῦ Διαβόλου. Καὶ ἡ μὲν πρώτη παράστα-
σις ἐπέτυχε θαυμασίως, ἡ δὲ σκηνογραφία ἦτο περι-
καλλὴς καὶ αἱ θαυματουργαὶ ἐξετελέσθησαν ἐ-
ξαισίως.

Ἡ φήμη δὲ αὕτη διεσπάρη καθ' ὅλους τοὺς Πα-
ρισίους, καὶ ἐσπευδον οἱ πολλοὶ ἐν πλήθει εἰς τὸ